

"No és que et convingui, és que et farà gaudir més"

El doctor en sociologia Marcos Castro explica en una xerrada a Lavínia com construir noves masculinitats respectuoses i atractives

Concert de metalcore. Actua Architects. So salvatge. Cossos plens de tatuatges. Suor, crits guturals, instints desfermats. De sobte, Sam Carter, el vocalista, atura el concert. "Li he donat voltes al meu cap sobre si hauria de dir alguna cosa sobre el que he vist a l'última cançó. Sabeu què? Ho diré". I intercalant "fuckings" i "fucks" cada quatre paraules, crida una cosa similar a aquesta versió apta per tots els públics: "Una dona estava fent crowdsurfing cap aquí i no assenyalare l'imbècil que li ha agafat el pit. És repugnant. No és el teu cos! No es toca a ningú! No al meu concert!"

La rotunditat de Sam Carter en la defensa de la igualtat de gènere, igual que la de Pearl Jam, Drake, Alejandro Sanz o Carolina Durante, es va escampar per les xarxes i va sacsejar consciències molt més enllà del seu gest puntual. Com explica Marcos Castro, doctor en Sociologia per la Universitat de Barcelona i membre de l'Associació Homes en Diàleg, la clau del gest de Carter és que trenca amb un model tòxic de masculinitat que tenim assumit des de petits, com l'aire que respirem.

"Quan mostres als joves una de les moltes icones masculistes que podem trobar al món de la música o del cinema, ens diuen que voldrien estar amb ell o assemblem-s'hi". També voldrien tot i que no tingués cura de vosaltres, tot i que no us escoltés, que us controlés el mòbil i la roba, fins i tot que us agredís? La resposta generalitzada: "Sí, perquè ens assegura emocions fortes. Amb un bon paio ens avorrirem".

"Hollywood ofereix dos tipus d'homes: el guai perillós i el bon paio avorrit"

Un dels impactes més grans que va provocar la xerrada sobre noves masculinitats de Marcos Castro al Lavínia, el passat 30 de gener, va tenir lloc quan va explicar l'única característica comuna a tots els homes maltractadors. Raça? Nacionalitat? Creences? Nivell socioeconòmic? En absolut. L'única característica comuna és que els homes maltractadors responen al perfil d'MTD, la Masculinitat Tradicional Dominant.

"Hollywood ens ha matxucat amb una falsa idea: hi ha dos tipus de tios, els que molen i els pringats. El que mola és atractiu però perillós mentre que el pringat és bon paio però avorrit. El que triomfa ara, per desgràcia, és el perillós". La Masculinitat Tradicional Dominant s'oposa a la Masculinitat Tradicional Oprimida, el que en argot en diem Pagafantas. Seguint l'exemple de Castro, el cinema mainstream ens repeteix que un mateix actor, Mario Casas, mola quan és caracteritzat com a mascle alpha a *Tres metros sobre el cielo* però es converteix en un loser a *Fuga de cerebros*.

Masculinitat Tradicional
Dominant MTD

VERSUS

Masculinitat Tradicional
Oprimida MTO

D'acord, hi ha una diagnosi. Però, hi ha cura, doctor? Sí, tot i que és més matisada del que es podria pensar: "No ens hem de quedar amb remarcar la part ètica, que el bon tio t'escoltarà, serà sensible i es preocuparà per tu. Això és important però s'ha d'afegir un punt clau: el bon tio també pot ser atractiu, divertit i proporcionar emocions fortes, millors fins i tot que les que pot generar el malote. S'ha de carregar d'atractiu les masculinitats no dominants". Aquesta nova masculinitat té nom: NAM o Noves Masculinitats

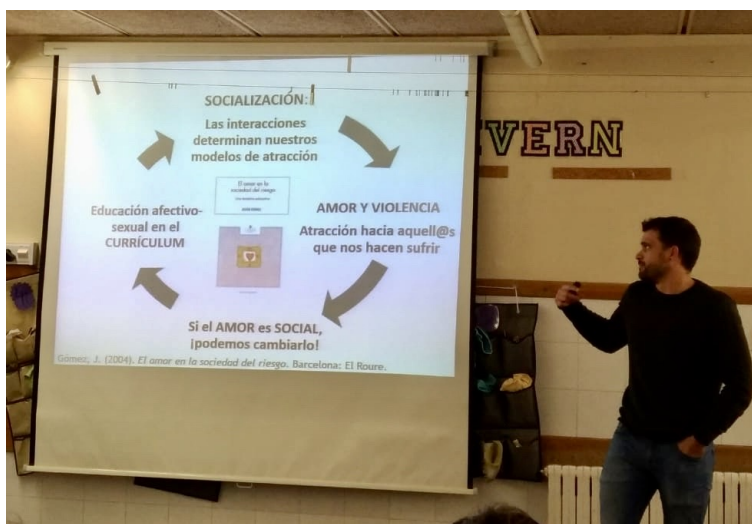
Alternatives. Són NAM Sam Carter, Pearl Jam. Drake... icones masculines que fan que en lloc de dir "molen però són bons tios", puguem dir "molen, són bons tios".

"La clau és reforçar que el bon tio, a més de no ser un pingat, pot ser enormement atractiu"

Un dels punts més enlluernadors (i difícils d'assumir si no s'està disposat a repensar-se i trencar els esquemes propis) no va trigar a aparèixer: la masculinitat és construïda. "El concepte de masculinitat no és natural i immutable, el patró masculí és una construcció cultural". Un cop més l'exemple: fa 20 anys no s'aturaven concerts quan una dona era assetjada. I aquí entra en joc un altre concepte bàsic, amb el qual estem més relacionats: l'empoderament. Empoderar els infants vol dir reforçar els criteris que els ajuden a ser feliços i els protegeixen, no els que poden ser lesius. Empoderar vol dir ajudar a construir autoestima per formar part de cercles d'amics i amigues tan apassionants com segurs, on poder dir no, on poder triar lliurement les amistats i on les diferents formes de violència quedin excloses. Si un amic et pega / insulta / fa sentir malament és que, senzillament, no és un amic.

Marcos Castro va tocar un altre tema que pot generar controvèrsia, el de l'amor romàntic. Sigui quina sigui la posició de cadascú respecte a què és o què hauria de ser l'amor romàntic (fins i tot si existeix), Castro va ser contundent: "Afirmacions com que l'amor romàntic causa violència de gènere comporta fer passes enrere en la superació d'aquesta xacra. L'amor romàntic no mata". Allò realment important no és tant quin ideal triem sinó per quin camí volem arribar-hi.

Fent un esforç, el que va començar sent una interessantíssima xerrada de Marcos Castro i va acabar convertint-se en una apassionada conversa amb ell, es pot resumir en poques paraules: "no importa tant el model de masculinitat alternativa que vulguis adoptar o amb el qual et vulguis relacionar, allò realment important és que triïs el que triïs, estigui lliure de violències."

Lectures recomanades:

El amor en la sociedad del riesgo: una tentativa educativa. Jesús Gómez. Editorial: El Roure

El poder de los chicos. Retos, preguntas y respuestas para los niños de hoy. Ritxar Bacete. Editorial: Destino Infantil & Juvenil

El hombre que no deberíamos ser: La revolución masculina que tantas mujeres llevan siglos esperando. Octavio Salazar. Editorial Planeta

Diálogos Masculinos - La masculinidad tarada. Víctor Sánchez i Justo Fernández. Editorial: Cuatro Hojas